

Arrest

nr. 210 888 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 16 december 2015 asiel aan. Op 20 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 juni 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. N. I. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U bent 23 jaar en werd geboren in de stad Kabul. Daar woonde u een paar jaar tot uw familie tijdens het regime van de taliban verhuisde naar Peshawar in Pakistan. Na ongeveer een jaar, toen het regime van de taliban viel, keerde u met uw familie terug naar Afghanistan en ging u wonen in het dorp Wolayate in het district Bagrami van de provincie Kabul. Dit bleef uw verblijfplaats tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U heeft drie zussen en vier broers. U bent van 2000 tot 2008 naar school gegaan. Daarna startte u met werken voor een aannemer als elektricien en plafondwerker.

Uw vader werkte sinds 1361 (1982) voor het National Directorate of Security (NDS) in Afghanistan. In die hoedanigheid kreeg hij in 2010 de opdracht in Logar aan een onderzoek naar een talibangroepering te gaan werken. Op 17/7/1389 (9 oktober 2010) vertrokken uw vader en moeder dan ook naar daar, uzelf ging mee om uw moeder te ondersteunen als uw vader op z'n werk was. Uw broers en zussen bleven in Wolayate. U kwam er met uw vader en moeder terecht in het dorp Pai Khil in het district Pul-e Alam. Op een dag in aqrab 1389 (oktober/november 2010), ongeveer een maand na uw aankomst in Logar, werd u in de moskee aangesproken door de qari. Hij vertelde u dat de taliban van plan waren die avond nog het huis van een zekere Qabir uit Kabul aan te vallen. De qari vroeg of u die persoon kende. U ontkende, maar gezien u wist dat dit uw vader betrof bracht u direct uw ouders op de hoogte. Uw moeder en uzelf vertrokken direct terug richting Kabul, uw vader was nog op zijn kantoor en vervoegde u enkele dagen later, met name op 18 aqrab 1389 (9 november 2010). Uiteindelijk bent u dus maar één maand in Logar geweest, maar uw vader zette zijn onderzoek verder in Kabul. Op 9/9/1389 (30 november 2010) diende uw vader bij de overheid een aanvraag in voor een wapen ter bescherming van het gezin, maar dit werd hem geweigerd.

Toen uw vader terugkeerde uit Logar heeft hij van de taliban een uitnodigingsbrief gekregen. Hij diende zich aan te melden bij de rechtbank van de taliban gezien hij bezig was met dat onderzoek. Hij bracht hier het districtshuis van Bagrami van op de hoogte. Daarna kreeg hij nog een dreigbrief, maar u weet niet wanneer dat was. Er stond in dat de familie moest stoppen met werken voor de overheid.

Op 1 september 2013 vond, in navolging van uw vaders onderzoek, een operatie plaats op de taliban in samenwerking met verschillende Afghaanse veiligheidstroepen. De operatie vond plaats in het dorp Haido Khel in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Zes commandanten van de taliban kwamen om het leven, vele anderen werden opgepakt. Daarna werd uw vader gepromoveerd tot majoor.

In de vierde maand van 1393 (juni/juli 2014) ontving uw vader een tweede dreigbrief. Opnieuw werd gezegd dat hij diende te stoppen met werken voor de overheid. Enkele maanden later, in november 2014, stopte uw vader officieel met werken voor het NDS. Officieus gaf hij wel nog informatie over de taliban door aan zijn overheidsdienst.

In 2015 werden een aantal van de gearresteerde taliban terug vrijgelaten. In de zesde maand van 1394 (augustus/september 2015) ontving uw vader opnieuw een dreigbrief. Deze derde en laatste brief gaf hij af aan de checkpoint met de boodschap waakzaam te zijn en uw familie bescherming te bieden. De volgende dag werd de commandant van de checkpoint echter overgeplaatst naar zijn eigen regio, waardoor geen actie ondernomen werd.

Op een avond in de maand qaus 1394 (november/december 2015) was u met uw motorfiets op de terugweg van de bazaar toen twee taliban u stonden op te wachten langs de weg. Ze waren gewapend en probeerden u tegen te houden om u te ontvoeren, maar u slaagde erin te ontsnappen. Toen u thuis aankwam vertelde u over het incident aan uw vader, waarna beslist werd dat u het land diende te verlaten. De volgende dag, op 12/8/1394 (3 november 2015) vertrok u, op 15 december 2015 kwam u aan in België en op 16 december 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer S. (...) nog een aantal keer achtervolgd door de taliban. Daarop vertrokken uw vier broers eveneens uit Afghanistan. Ze reisden met het openbaar vervoer richting Kandahar, doch onderweg werd hun bus tegengehouden door de taliban. Samen met nog een aantal andere personen werd uw oudste broer M. N. (...) uit de bus gehaald, waarop de bus terug vertrok. Aldus raakten uw broers uw oudste broer kwijt en slaagden enkel M. S. (...), T. (...) en M. Se. (...) erin België te bereiken. Zij kwamen ongeveer een maand na uzelf aan en dienden op

14 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Ze roepen allen dezelfde asielmotieven als uzelf in.

Vier maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 10 maart 2017 belden uw ouders u om te melden dat ze samen met uw zussen naar Iran vertrokken. Daarvoor hadden ze nog enkele maanden in de stad Kabul gewoond. Na dit telefoongesprek heeft u geen contact meer gehad met uw familie. U weet dus niet waar exact ze zich nu bevinden en hoe het hen vergaat. Uw oudste broer M. N. (...) zou eveneens in Iran verblijven.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u niet alleen de taliban, maar ook de overheid gezien u in België zoveel over hun informatie heeft toegelicht.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een Engelse vertaling van uw taskara (kopie), een convocatiebrief van de taliban (kopie), drie dreigbrieven van de taliban (kopieën), een rapport van een meeting in het kader van uw vaders werk (kopie), documenten betreffende uw vaders transfer naar Logar (kopieën), documenten betreffende uw vaders transfer terug naar Kabul (kopieën), een print van het embleem van het NDS, een certificaat van een opleiding van uw vader (print), vijf foto's van uw vader (kopieën), twee foto's van betrokkenen in de operatie van 2013 (prints) en de gezondheidskaarten van uw moeder, broers en zussen (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dringen zich een aantal vragen op betreffende het door u verklaarde professioneel profiel van uw vader. U gaf aan dat uw vader voor het NDS werkte, maar creëerde heel wat onduidelijkheid over het precieze tijdstip waarop hij die functie uitoefende. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS meldde u dat hij er actief was sinds 1361 (1982) (CGVS 1, p. 9). Tijdens het regime van de taliban, i.e. zoals u het verklaarde in 1375 (1996), zou hij gestopt zijn om te herbeginnen in 1380 (2001) (CGVS 2, p. 4-5). Dit strookt niet met het door u neergelegde document betreffende zijn transfer naar Logar, waarin te lezen valt dat uw vader inderdaad stopte met werken in 1375 (1996), doch pas herbegon in 1389 (2010) op het moment dat hij naar Logar werd gestuurd. Dit betreft een toch wel fundamenteel verschil en is opvallend gezien u geen andere stopperiodes dan het talibanregime vermeldde toen u daarnaar gevraagd werd (CGVS 2, p. 5). Daarnaast sprak u zichzelf een aantal keer tegen toen u het had over tot wanneer uw vader voor het NDS bleef werken. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei u dat uw vader zijn werk daar uitoefende tot het moment dat hij Afghanistan verliet (CGVS 1, p. 9) en dus nog tot ver na uw vertrek. Later, tijdens datzelfde interview stelde u plots dat hij stopte met werken op 20/8/1394 (11 november 2015) (CGVS 1, p. 10) om dan tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud aan te geven dat hij er werkte tot 20/8/1393, met name de elfde maand van 2014 (CGVS 2, p. 3, 5). U meldde toen dat u in de war raakte door het omzetten van de data naar de westerse kalender. Maar zelfs indien dit in rekening genomen wordt blijft uw verklaring tegenstrijdig aan wat u eerder stelde, namelijk dat uw vader werkte voor het NDS tot nog na uw vertrek uit Afghanistan.

Er dient ook vastgesteld te worden dat u niet goed kon vertellen over het beroep van uw vader en wat zijn precieze functies en taken waren bij het NDS. Toen u voor het eerst naar zijn exacte functie gevraagd werd maakte u een opsomming van zijn directie, collega's, agenten,... (CGVS 1, p. 10). Toen u vervolgens dezelfde vraag opnieuw gesteld werd verviel u in een algemene omschrijving en stelde u dat hij tegen de gewapende groeperingen e.d. optrad (CGVS 1, p. 10). Bij een herhaling van de vraag

verwees u naar uw documenten, om daarna naast de kwestie te antwoorden en te zeggen dat hij gestopt was met zijn werk (CGVS 1, p. 10). Vervolgens, toen u nog een aantal keren gevraagd werd concreter en specifiek uit te leggen wat de taken van uw vader waren bleef u verwijzen naar algemeenheden om dan uiteindelijk een opsomming te maken van een aantal gebeurde arrestaties (CGVS 1, p. 10-11). Wederom, desondanks u gevraagd werd toe te lichten wat de rol van uw vader daarin geweest was, bleef u zeer algemeen. Daarna werd u nog een laatste keer gevraagd concreet te zijn en uit te leggen hoe uw vader zijn job aanpakte, hoe hij aan z'n informatie kwam,... waarop u een voorbeeld van een arrestatie noemde (CGVS 1, p. 11). Later, tijdens de controle van uw documenten, bleek dit bijna letterlijk uit het door u voorgelegde rapport van een meeting van uw vader te komen hetgeen verklaart waarom u zo graag uw documenten wilde overlopen toen u naar meer informatie over uw vaders werk gevraagd werd (CGVS 1, p. 10). U gaf daarmee een erg ingestudeerde indruk. Zeker gezien u aangaf dat uw vader vaak sprak over zijn werk toen u met hem samen zat (CGVS 2, p. 6) mag van u verwacht worden dat u op een meer gedetailleerde, spontane en doorleefde manier over zijn job en over wat hij allemaal meemaakte zou kunnen vertellen.

Bovendien was u vaag én tegenstrijdig toen u gevraagd werd naar wie allemaal van het beroep van uw vader afwist. Eerste stelde u dat alle familieleden en de dorpelingen dat wisten (CGVS 2, p. 6) om daarna te stellen dat uw familie en de burens die informatie hadden gezien hij altijd zijn uniform droeg (CGVS 2, p. 6). Dit wekte verbazing gezien mensen die voor het NDS werken geacht worden hun beroep zoveel mogelijk verborgen en geheim te houden. Toen u hiermee geconfronteerd werd leek u wat tijd te willen kopen door twee keer om verduidelijking te vragen, om vervolgens te herhalen dat de familie en de burens dat wisten, maar dat hij enkel zijn uniform droeg als hij naar een operatie ging (CGVS 1, p. 6). Volledigheidshalve kan hierbij vermeld worden dat zich in uw administratieve dossier een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de RvV bevindt, opgesteld op 14 april 2016 door uw advocaat, en dit naar aanleiding van de toepassing van de Dublin-regels waarbij DVZ u initieel een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten toekende én waarin uw advocaat vermeldt dat uw vader een kolonel was hetgeen toch iets anders is dan een majoor hetgeen uiteraard bijkomend afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid betreffende het profiel van uw vader.

Het CGVS stelt zich ook heel wat vragen over de door u verklaarde problemen met de taliban. Ook uw asielaanvraag was doorspekt van tegenstrijdigheden. Ten eerste sprak u zichzelf tegen over het tijdstip waarop uw problemen begonnen. Toen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd naar de redenen waarom u Afghanistan diende te verlaten zei u letterlijk dat de problemen van uw familie startten op het ogenblik dat de door uw vader opgepakte talibanstrijders terug vrijgelaten werden, met name in 2015 (CGVS 1, p. 9). Later, toen u sprak over uw documenten, vermeldde u dat uw vader reeds een brief kreeg van de taliban op het moment dat hij van Logar terugkeerde naar Kabul (CGVS 1, p. 14), i.e. in 2010. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen u hiernaar gevraagd werd, verwees u naar de situatie waarbij u te weten kwam dat uw huis in Logar aangevallen zou worden waarop u terug naar Kabul diende te verhuizen (CGVS 2, p. 7). Daarnaast stelde u nogmaals dat uw vader toen al een eerste brief had gekregen (CGVS 2, p. 7). U creëerde dus al verwarring van bij het begin dat u over uw problemen begon te vertellen.

De verwarring werd versterkt toen u het incident tijdens uw maand in Logar toelichtte, gezien u ook daarover tegenstrijdige verklaringen aflegde. U haalde aan in 2010 samen met uw vader en moeder naar Logar vertrokken te zijn en daar in de moskee aangesproken te zijn geweest door de qari. Hij vertelde u dat die avond nog een aanslag gepleegd zou worden door de taliban op het huis van een zekere Qabir uit Kabul, waarvan u wist dat het uw vader betrof (CGVS 1, p. 9). Toen u gevraagd werd hoe de qari daarvan op de hoogte was gekomen zei u dat hij banden had met de taliban en zo aan die informatie kwam (CGVS 1, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom de qari die informatie dan met u deelde – en hij dus de taliban verklikte – antwoordde u eerst naast de kwestie en stelde u dat de qari afkomstig was van Chark en hij het misschien gehoord had in zijn dorp of moskee (CGVS 1, p. 13). Toen de vraag herhaald werd zei u dat hij een goede jongen was en géén banden had met de taliban (CGVS 1, p. 13). Wat er ook van zij, het is bijzonder opmerkelijk dat de qari dit aan u verteld zou hebben. Indien hij wel banden met de taliban gehad zou hebben houdt het geen steek dat hij de plannen van de taliban zomaar aan u bekend zou maken, zeker gezien uw vader toch een belangrijk doelwit was als leidinggevende bij het NDS. U zou er zo immers voor gezorgd kunnen hebben dat uw vader op tijd de regio ontvluchtte, hetgeen u zelf dan ook deed. Indien hij dan weer, zoals u daarna stelde, een goede jongen was mag ervan uitgegaan worden dat hij geprobeerd zou hebben de aanslag te verhinderen door contact op te nemen met de autoriteiten. U stelde echter botweg dat mensen zich daar niet mee

bemoeien (CGVS 1, p. 13), hetgeen nog meer vragen oproept over waarom hij dit dan net wel aan u verteld zou hebben.

Ook over hoe u nadien uw vader op de hoogte bracht van wat de qari had gezegd legde u verschillende verklaringen af. Eerst zei u dat u na dat nieuws vernomen te hebben met uw moeder direct terug naar Kabul vertrok, om dan naar uw vader zijn kantoor gebeld te hebben teneinde hem hiervan op de hoogte te brengen (CGVS 1, p. 9). Later, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, stelde u dat u naar zijn basis bent moeten gaan om hem in te lichten en dat uw vader u dan opdroeg al met uw moeder te vertrekken (CGVS 2, p. 7).

Zoals vermeld verbond u de problemen van uw familie aan een grote operatie op de taliban, ten gevolge van het onderzoek van uw vader, waarbij een aantal strijders omkwamen en een groot deel ervan opgepakt werden (CGVS 1, p. 9). Ook hier slaagde u er niet in duidelijkheid te verschaffen. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) situeerde u deze operatie in hetzelfde jaar dat u in Logar verbleef, met name in 2010 (DVZ, Vragenlijst CGVS, 3.5, p. 3). Bij het CGVS stelde u letterlijk en meermaals dat deze operatie plaatsvond op 1/9/2013 (CGVS 1, p. 9, 12, 13; CGVS 2, p. 5), drie jaar later. Later tijdens het gesprek, bij het overlopen van uw documenten raakte u in de war over deze datum en meldde u dat u soms moeite heeft met het omwisselen van data van de Afghaanse naar de westerse kalender. Aldus veranderde u de datum en stelde u dat het 1/9/1393 (22 november 2014) was (CGVS 1, p. 14). Maar zelfs na deze correctie was het nog steeds fundamenteel anders dan wat u bij DVZ vertelde.

Verder zei u dat uw vader, en bij uitbreiding uw familieleden, in totaal vier brieven ontvingen van de taliban. Eén ervan, de eerste, was een uitnodiging voor uw vader om zich aan te melden bij de rechtbank van de taliban. De drie daaropvolgende waren dreigbrieven. (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 7) Wat de eerste brief betreft was u opnieuw tegenstrijdig. Bij de DVZ stelde u duidelijk dat de taliban, een week nadat u van Logar terug naar Kabul verhuisde, uw adres ontdekten en dat ze uw familie zo een convocatie stuurden om zich bij hen aan te bieden (DVZ, Vragenlijst CGVS, 3.5, p. 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was u bijzonder vaag over deze eerste brief, doch niettemin tegenstrijdig aan wat u bij DVZ vertelde. Eerst gaf u aan dat ze deze brief 'legden' nadat u allen terug naar Kabul verhuisd was, om daarna te stellen – toen u om een precies tijdstip gevraagd werd – dat uw vader al uitgenodigd werd “die laatste tijd dat hij in Logar was, dat hij dan is vertrokken” (CGVS 2, p. 7). Toen u daarna nogmaals om verduidelijking gevraagd werd zei u dat hij de uitnodiging reeds kreeg op het moment dat hij nog in Logar was (CGVS 2, p. 7) en dat uw vader de brief dus al bij zich had op het moment dat hij terug in Kabul aankwam (CGVS 2, p. 8). Even later verklaarde u dan weer dat de taliban enige tijd ná die convocatie uw adres ontdekten en dat ze uw familie zo een eerste echte dreigbrief bezorgden (CGVS 2, p. 8), hetgeen opnieuw niet strookt met wat u bij DVZ zei.

Hiernaast dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen over de dreigbrieven op geen enkele wijze doorleefd overkwamen. Toen u naar de precieze tijdstippen gevraagd werd waarop uw familie de dreigbrieven ontving kon u betreffende de twee laatste telkens zeer gedetailleerd aangeven wanneer dat was (CGVS 2, p. 7, 8, 9). Over de eerste dreigbrief zei u daarentegen dat die geen datum had (CGVS 2, p. 7). Toen u expliciet gevraagd werd naar het tijdstip van die brief antwoordde u eerst naast de kwestie en had u het over waar u hem ontving en wat uw vader erover zei (CGVS 2, p. 8). U leek wat tijd te willen kopen om vervolgens, toen de vraag nogmaals gesteld werd, opnieuw te herhalen dat die brief geen datum had (CGVS 2, p. 8). Het hoeft niet veel betoog om duidelijk te maken dat het niet is omdat er op een brief geen datum staat, u niet in staat kan zijn te weten wanneer die precies, dan op wel zijn minst ongeveer ontvangen werd. Door telkens te verwijzen naar het feit dat de brief niet gedateerd was én tegelijk wel gedetailleerd te weten wanneer de andere brieven ontvangen werden gezien daar wel een datum op stond, kwam u allesbehalve oprecht over. U gaf integendeel opnieuw een erg ingestudeerde indruk. Verder komt de door u beschreven inhoud van de vier brieven van de taliban niet helemaal overeen met hetgeen te lezen valt in uw documenten. Betreffende de convocatiebrieven van de taliban meldde u bijvoorbeeld dat er gezegd werd dat uw vader zich moest aanmelden om vergiffenis te vragen (CGVS 2, p. 8), terwijl in de brief zelf slechts melding gemaakt wordt van een beschouwing van de zaak. In de eerste dreigbrief staat dan weer opnieuw dat uw vader zich bij de rechtbank van de taliban diende aan te melden, zo niet zouden hij en zijn zoons vermoord worden. U daarentegen gaf aan dat erin stond dat u onder hun toezicht stond en dat er ontslag van de overheid genomen diende te worden (CGVS 2, p. 9), een toch wel andere nuance. Daarenboven maakte u geen melding van enige doodsb bedreiging, ook niet nadat u tot tweemaal toe expliciet gevraagd werd wat er zou gebeuren als uw vader niet op hun eisen inging en of daar iets van in de brief geschreven stond (CGVS 2, p. 9). In de tweede dreigbrief staat tevens geschreven dat het een vierde waarschuwing betreft, terwijl dit nog 'maar'

de derde ontvangen brief was. In de derde dreigbrief valt dan weer te lezen dat de taliban besliste u alle drie te vermoorden, verwijzend naar uw vader en zijn zoons, terwijl dit aantal niet overeenkomt met uw gezinssituatie. Dergelijke vaststellingen doen sterk twifelen aan de authenticiteit van de door u voorgelegde brieven. Het feit dat het slechts kopieën betroffen en u geen duidelijke uitleg kon geven over de locatie van de originelen ervan versterkte deze indruk. Eerst gaf u aan niet te weten waar de originelen zijn (CGVS 1, p. 14). Direct daarna zei u dat uw vader ze op zijn werk of in het districtshuis had afgegeven (CGVS 1, p. 14) om er vervolgens op te wijzen dat u een aantal originele documenten was kwijtgespeeld in de bossen van Bulgarije en dat dat misschien de originelen betroffen van de kopieën die u voorlegde (CGVS 1, p. 15). Ook zei u plots te denken de originelen afgegeven te hebben in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 1, p. 15). Het mag duidelijk zijn dat u hier bijzonder veel mist over spuide, hetgeen uw geloofwaardigheid verder in het gedrang bracht.

Bovendien stelt het CGVS zich heel wat vragen met betrekking tot de plausibiliteit van de door u geschetste gebeurtenissen. Vooreerst haalde u aan dat uw vader door de taliban bedreigd werd tijdens uw maand in Logar, met name in 2010 en dat hij daarna, afgezien van de brieven die uw familie ontving, op geen enkele wijze nog problemen kende en dat tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2015 (CGVS 2, p. 10). Dit is bijzonder opmerkelijk gezien uw vader nog jarenlang na de eerste dreigementen in Logar en de eerste dreigbrief is blijven verder werken, al was u ook tegenstrijdig over het precieze tijdstip waarop uw vader stopte met werken zoals hiervoor vermeld. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat uw vader nog ettelijke tijd nadat hij en zijn familieleden door de taliban voor het eerst in het vizier genomen werden verder ging met net datgene dat ze niet wilden: werken voor het NDS. Pas elf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p. 5) en vier maanden na de tweede dreigbrief (CGVS 2, p. 7) stopte hij er officieel mee. Officieus bleef hij in het laatste jaar voor uw vertrek zelfs nog verder werken (CGVS 2, p. 5). Daarenboven was er in 2013 die grootschalige operatie op de taliban waarbij uw vader ertoe bijdroeg dat tal van hun kopstukken opgepakt, dan wel gedood werden. Vanuit deze context houdt het geen steek dat de taliban zo lang gewacht zouden hebben om tot enige actie overgegaan te zijn. Het duurde bijna vier jaar in totaal vanaf de eerste convocatiebrief tot ze iets deden (CGVS 2, p. 10) terwijl volgens uw documenten reeds in het prille begin sprake was van doodsb bedreigingen aan het adres van uw familie. Uw vader was een majoor bij het NDS, een doelwit met wiens dood of ontvoering de taliban – gegeven hun reputatie – maar al te graag zouden uitpakken bij hun aanhangers. Bovendien kenden de taliban uw vaders adres gezien alle dreigbrieven bij één van uw families winkels naast uw huis werden afgeleverd (CGVS 2, p. 9-10). Het kan voor de taliban aldus niet moeilijk geweest zijn uw vader te komen ontvoeren, aanvallen,... in uw huis. In een van de door u neergelegde dreigbrieven staat zelfs letterlijk geschreven 'we follow you every day and every hour'. De door u geschetste handelswijze van de taliban, met name vier jaar lang dreigbrieven versturen zonder verdere actie te ondernemen en dus zonder op enige wijze hun doel te bereiken, klinkt bijzonder onaannemelijk. Indien de taliban uw vader werkelijk naar het leven stonden zoals u aangaf mag van hen verwacht worden dat ze minstens op een gegeven moment actie ondernomen zouden hebben.

Daarbovenop komt de vraag waarom de taliban zich dan, na al die tijd, tot u en later uw andere broers zouden richten en dus wederom niet tot uw vader zelf. U had immers allen niks te maken met zijn werk en werkte niet voor de overheid. Toch stelde u door de taliban op weg van de bazaar naar huis tegengehouden te zijn geweest en was u er rotsvast van overtuigd dat ze u wilden ontvoeren omwille van uw vader (CGVS 2, p. 4, 10, 11). U slaagde er niet in dit aannemelijk te maken. Het is bekend dat de taliban op regelmatige basis mensen tegenhouden langs de wegen teneinde ze te controleren, intimideren, losgeld te verkrijgen,... Toen u hiermee geconfronteerd werd kwam u niet verder dan te stellen dat de locatie waar het gebeurde ver van Logar was en dat daar nooit gecontroleerd werd. U wist zeker dat ze u zouden ontvoeren, gezien "het de laatste dreigbrief was" en een aantal van de mensen opgepakt tijdens de operatie in 2013 toen terug vrijgelaten waren (CGVS 2, p. 11). Ten eerste houdt het geen steek dat de taliban vergelding zouden zoeken op het moment dat hun leden terug vrijgelaten worden in 2015. Men kan eerder verwachten dat ze actie ondernemen en zo wraak nemen op het moment dat ze opgepakt en/of gedood worden, i.e. reeds in 2013. Daarnaast kon u niet verklaren hoe de taliban wisten dat u daar op dat moment precies zou passeren, gezien dit slechts een toevalligheid was. U antwoordde naast de kwestie en stelde dat de taliban u geïdentificeerd hadden als de zoon van uw vader toen u nog in Logar was (CGVS 2, p. 11).

Tegelijk is het in het algemeen zeer bevreemdend dat uw vader nog zo lang zou blijven doorwerken hebben. Van hem als geen ander – als werknemer van het NDS – kan verwacht worden goed op de hoogte te zijn van de wensen en de handelswijzen van de taliban en zo te weten dat ze zonder scrupules tewerk gaan, in het bijzonder ten aanzien van mensen die hoge functies bij de overheid

uitoefenen. U haalde aan dat hij niet wilde dat zijn familie problemen zou krijgen omwille van zijn werk (CGVS 2, p. 9), hetgeen sterk de wenkbrauwen doet fronsen bij zijn handelswijze in dit hele gebeuren.

Hierbovenop dient er nog op gewezen te worden dat het CGVS ook in de dossiers van uw drie broers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Hoewel zij dezelfde asielmotieven als uzelf inriepen waren hun verklaringen op meerdere vlakken fundamenteel tegenstrijdig aan die van uzelf. Dit was onder meer het geval betreffende het tijdstip van de operatie tegen de taliban, het moment waarop uw problemen begonnen, wanneer de dreigbrieven ontvangen werden, wanneer de taliban uw adres ontdekten,... Het CGVS verwijst in dit verband naar de notities van het persoonlijk onderhoud van M. S. (...), T. (...) en M. Se. (...) zoals toegevoegd aan het administratief dossier en de beslissingen die genomen werden in hun dossiers, waarin deze elementen uitgebreid en gedetailleerd omschreven worden.

Tot slot werd uw algemene geloofwaardigheid nog aangetast door uw verklaringen over uw familie en uw paspoort. U haalde aan dat uw ouders vier maanden voor uw eerste interview op het CGVS Afghanistan verlieten en naar Iran trokken omwille van de problemen met de taliban (CGVS 1, p. 6). Op de dag van hun vertrek belden uw ouders u op om dat te zeggen, daarna heeft u geen contact meer gehad (CGVS 1, p. 6, 8). U weet aldus niet waar ze wonen, hoe ze het stellen,... Ook betreffende uw oudere broer N. (...) was u bijzonder vaag. Ook hij zou momenteel in Iran zijn, maar u legde hier zeer vreemde en verwarrende verklaringen over af. U stelde niet zoveel te weten, maar dat iemand eens belde met zijn schoonvader en dat het nummer uit Iran afkomstig was. De beller zou dan tegen de schoonvader gezegd hebben dat N. (...) daar "bij die mensen" was, ervoor moest werken en dus misschien gegijzeld was (CGVS 1, p. 7, 8). Verder kon u daar geen informatie over geven. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u dit alles nogmaals en stelde u dat uw broer N. (...) een tijdje in de gevangenis zat in Iran (CGVS 2, p. 11, 12). Plots voegde u daaraan toe dat ook u eens door de schoonouders opgebeld werd en dat gezegd werd dat uw broer in Iran geen simkaart kon verkrijgen, maar dat hij zelf eens wilde bellen naar u. Uw nummer was echter niet geregistreerd, waardoor hij geblokkeerd werd en u tot op vandaag geen contact meer heeft (CGVS 2, p. 12). Toen u tijdens uw tweede interview nog eens gevraagd werd of u ondertussen terug contact had met uw ouders ontkende u en bleef u erbij slechts die ene keer dat ze u belden contact te hebben gehad (CGVS 2, p. 13). Gevraagd naar de redenen hiervoor herhaalde u de uitleg over het nummer, de simkaart, e.d. en stelde u dat ze u niet kunnen bereiken gezien uw nummer niet meer bestaat. Tevens zei u dat als u hen probeert te bereiken, "er een kindje opneemt dat niet praat" (CGVS 2, p. 13). Het mag duidelijk zijn dat in uw verklaringen geen enkele logica terug te vinden is en dat u er niet in slaagde helder uit te leggen hoe het komt dat u geen contact meer heeft met uw familieleden. Het mag bovendien verbazing wekken dat zich in uw administratieve dossier een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de RvV bevindt, opgesteld op 14 april 2016 door uw advocaat, en dit naar aanleiding van de toepassing van de Dublin-regels waarbij DVZ u initieel een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten toekende én waarin vermeld staat dat al uw broers (4 dus - ook de broer met de twee dochters) en al uw zussen (3) zich in België bevinden. Gezien u later tijdens het persoonlijk onderhoud op 10/3/2017 (CGVS I, p. 7-8) verklaarde dat uw enige familieleden in België de 3 broers zijn die eveneens in de asielpcedure zitten, en dat uw zussen, ouders en oudste broer zich in Iran bevinden, is het duidelijk dat u geen klare wijn wenst te schenken over waar uw familieleden zich nu juist bevinden.

Volledigheidshalve kan tevens nog vermeld worden dat uit uw verklaringen bij DVZ naar voren kwam dat u in totaal 5 jaar verbleven heeft in Logar terwijl u het tijdens het onderhoud op het CGVS telkens heeft over één maand verblijf in Logar hetgeen uiteraard evenmin bevorderlijk is voor uw algehele geloofwaardigheid (Verklaring DVZ, vraag 10, Vragenlijst CGVS, DVZ, vraag 3.5, CGVS I o.a. p.3 en II).

Bij DVZ verklaarde u nog ooit een Afgaans paspoort te hebben gehad en dat u er ooit, via een visum, mee naar India reisde (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 28 en 30). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dit en zei u vier à vijf jaar ervoor voor 15 dagen naar India te zijn geweest omwille van toeristische redenen (CGVS 1, p. 5). Hierbij dient vermeld te worden dat u bij DVZ oorspronkelijk aangaf dat dit tien jaar voor uw gesprek daar was, doch dat u zichzelf corrigeerde toen u ermee geconfronteerd werd dat dit betekende dat u op 12-jarige leeftijd alleen naar India gereisd zou zijn (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 35). Hiermee geconfronteerd bij het CGVS ontkende u en zei u dat dit een misverstand was (CGVS 1, p. 5). Het spreekt voor zich dat het louter ontkennen dat u dat gezegd zou hebben geen afdoende verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien mag van u verwacht worden, indien u over een Afgaans paspoort beschikt(e), dat u dit voorgelegd zou hebben op het CGVS. Verzoekers om internationale bescherming hebben immers de plicht van bij aanvang van de

procedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek. Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus niet alleen dat u correcte verklaringen aflegt, maar ook waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, de verblijfplaatsen van uw familieleden, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en –documenten. Niettegenstaande u in het begin van uw interviews op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op deze medewerkingsplicht blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u er niet aan heeft voldaan. U stelde louter dat het paspoort niet meer geldig was (CGVS 1, p. 5), doch dit kon alsnog een belangrijk element zijn ter bewijs van uw nationaliteit, eerdere verblijfplaatsen,... Het feit dat u dit niet voorlegt, gecombineerd met uw verklaringen over uw familie, geeft op z'n minst de indruk dat u het CGVS om de tuin probeert te leiden en mogelijks essentiële informatie voor uw verzoek om internationale bescherming tracht achter te houden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het CGVS toe te besluiten dat u er niet in slaagde op geloofwaardige wijze het beroepsprofiel van uw vader aannemelijk te maken en dat u er – zelfs los daarvan – en op basis van de andere door u afgelegde verklaringen evenmin in slaagde uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor de taliban aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Vooreerst legde u niet uw originele taskara, doch slechts een kopie van een vertaling ervan voor. Hoewel uw identiteit en nationaliteit op zich niet betwist worden stelt u het CGVS zo niet in staat dit op een gedegen wijze na te gaan. Wat betreft uw documenten met betrekking tot het werk van uw vader en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, met name de convocatiebrief, de dreigbrieven, het rapport van de meeting, de documenten rond uw vaders transfer naar Logar, respectievelijk terug naar Kabul, het embleem van het NDS, het certificaat van een opleiding van uw vader, de foto's van uw vader en van de betrokkenen in de operatie van 2013, dient vermeld te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is zoals hiervoor omschreven. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat ze - via corruptie - gemakkelijk verkregen kunnen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Daarnaast dient in het algemeen benadrukt te worden dat u geen enkel origineel document neerlegde, waardoor u het CGVS niet in staat stelt de authenticiteit van uw documenten te onderzoeken. Als laatste dient nog vermeld te worden dat de gezondheidskaarten van uw moeder, broers en zussen geen uitstaans hebben met uw nationaliteit en identiteit, noch met de door u aangehaalde vrees voor de taliban, waardoor u er ook met deze laatsten niet in slaagt de hiervoor uiteengezette beoordeling om te buigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4, 17, § 2, en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 10.3, 10.4 en 18 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij oordeelde ten onrechte dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij maakt daarbij echter een verkeerde inschatting van verschillende elementen van het profiel van verzoekers vader waarop zijn vrees voor vervolging is gebaseerd.

1. Het profiel van verzoekers vader als actief lid van de voormalige Afghaanse communistische partij

Verzoekers vader was in het verleden actief lid van de Afghaanse communistische partij, en vervulde verschillende functies binnen de geledingen van deze partij. Zo was hij onder meer actief als medewerker van het dagblad van de partij genaamd "haqiqate inqlabe sawr".

Bovenstaande wordt bevestigd door de heer R. E. (...), erkend vluchteling in België die zelf actief was binnen de communistische partij en verzoekers vader persoonlijk heeft gekend (zie stuk 2 als bijlage).

Verzoeker heeft dit element onvoldoende kunnen inroepen ten aanzien van verwerende partij omdat hij werd geremd in het spontaan afleggen van verklaringen over de (professionele) achtergrond van zijn vader.

Zo vatte verzoeker zijn asielrelaas aan met een toelichting van het werk van zijn vader ten tijde van Babrak Karmal. Hij werd echter door de tolk afgebroken, die erop wees dat verzoeker sprak over zeer lang geleden (CGVS I, p. 9). Verzoeker werd vervolgens aangespoord om het werk van zijn vader beknopt samen te vatten en vooral te focussen op de concrete aanleiding van zijn vertrek.

Ook verderop in het gehoor wanneer verder zou worden ingegaan op het professionele profiel van verzoekers vader werd verzoeker gemeld dat men niet alles hoefde te weten en dat hij enkel hoefde samen te vatten (CGVS I, p. 10)

De volledige (professionele) achtergrond van verzoekers vader is echter wél essentieel, in het bijzonder de verschillende functies die hij vervulde ten tijde van het communistisch regime.

Ten eerste moet worden beoordeeld of deze achtergrond actueel een gegrond risico op vervolging oplevert voor verzoekers vader en diens familieleden.

Verwerende partij laat echter volledig na verzoekers mogelijke vrees gelieerd hieraan te onderzoeken aangezien zij verzoeker niet de kans bood op dit aspect van zijn achtergrond in te gaan.

Ten tweede is de achtergrond van verzoekers vader, zelfs al spelen deze feiten zich lang geleden af, bovendien uitermate relevant voor de inschatting van de geloofwaardigheid van de actuele professionele activiteiten van verzoekers vader.

Uit objectieve informatie blijkt namelijk dat vele voormalige werknemers en aanhangers van de Communistische partij nadien terug in dienst werden genomen, zoals ook verzoekers vader:

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, July 2009, Rev., available at: <http://www.refworld.org/docid/4a6477ef2.html>, p. 29

"Significant numbers of the former People's Democratic Party of Afghanistan (PDPA) - subsequently renamed Watan (Homeland) - members and former security officials, including the Intelligence Service (KhAD/WAD), 142 are working in the Government. 143"

2. Het professioneel profiel van verzoekers vader als agent van het National Directorate of Security (NDS).

Verwerende partij uit twijfels bij het professioneel profiel van verzoekers vader op basis van volgende beschouwingen die echter niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen vast te stellen.

Ten eerste wijst verwerende partij op onduidelijkheid over het precieze tijdstip waarop verzoekers vader voor de NDS werkte, verwijzend naar een aantal licht uiteenlopende verklaringen van verzoeker over het moment waarop zijn vader stopte met werken bij de NDS.

Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing zelf blijkt echter dat veel verwarring rond data is ontstaan doordat verzoeker moeite had met omzettingen tussen westerse en de Afghaanse kalender hetgeen hem niet kan worden verweten.

Bovendien is de houding van verwerende partij niet eenduidig nu zij in de beslissingen van de drie broers van verzoeker aangeeft dat hen het voordeel van de twijfel kan worden gegund met betrekking tot het exacte tijdstip van aansluiting van hun vader bij de NDS (bestreden beslissingen I. M. S. (...), I. T. (...) en I. M. Se. (...) p. 6).

Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoeker "niet goed kon vertellen" over het beroep van zijn vader en wat zijn taken waren bij de NDS, zeker aangezien verzoeker zou hebben aangegeven dat zijn vader vaak sprak over zijn werk toen zij samen zaten.

Uit het gehoorverslag (CGVS I, p. 10-11) blijkt echter dat verzoeker gedetailleerd vertelt over niet minder dan 6 operaties waarbij zijn vader rechtstreeks betrokken was en waarvan hij kennis heeft via zijn vader.

- 1) Arrestatie van Zabihullah en Arif die een zelfmoordaanslag beraamden
- 2) Inbeslagname van vier raketten in de valei Dana Wach Landar
- 3) Inbeslagname van zes bergbommen in het dorp Shiwaki
- 4) Arrestatie van een bende die ontvoeringen uitvoerde in Shinwaki
- 5) Inbeslagname van een bergbom in Char Asyab
- 6) Arrestatie van verschillende personen in Ab Josh

Wanneer hem daarnaar gevraagd werd probeerde verzoeker ook door middel van een voorbeeld toe te lichten welke rol zijn vader precies speelde, hoe die te werk ging: een agent (of beter: informant) van verzoekers vader, genaamd A. (...), was op een vergadering waarbij een aanval werd voorbereid aanwezig en heeft informatie doorgegeven aan verzoekers vader die vervolgens een operatie plande om de betrokkenen te arresteren.

Verzoeker geeft ook duidelijk aan dat bepaalde aspecten van het werk van zijn vader vanzelfsprekend geheim zijn (CGVS I, p. 11). Verzoeker licht verder ook toe dat zijn vader hem wel details met betrekking tot bepaalde incidenten vertelde omdat deze rechtstreeks aanleiding gaven tot de problemen van de familie (CGVS I, p. 11).

De stelling van verwerende partij als zou van verzoeker verwacht mogen worden dat hij op een meer gedetailleerde, spontane en doorleefde manier over de job van zijn vader kan vertellen houdt dan ook geen steek. Verzoeker demonstreerde gedetailleerde kennis van een aantal specifieke operaties waarbij zijn vader betrokken was en waarover deze hem inlichtte omdat deze rechtsreeks betrekking hadden op de problemen van de familie. Verder is het zeer aannemelijk dat verzoekers vader hem niet inlichtte over alle details van diens werkzaamheden gezien het geheime karakter hiervan.

Minstens voegt verwerende partij geen objectieve informatie toe waaruit zou kunnen blijken welk niveau van kennis van verzoeker mag worden verwacht.

In het algemeen valt op dat verwerende partij nalaat enige objectieve informatie te raadplegen en aan het administratief dossier toe te voegen waaraan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vaders professionele bezigheden kunnen worden afgetoetst. Het administratief dossier bevat enkel een zeer algemeen rapport betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar geen enkele info over het National Directorate of Security. Nochtans is een goede kennis rond een dergelijk centraal element van verzoekers relaas essentieel om een goede inschatting te kunnen maken van diens verklaringen.

Zoals er in het Beyond Proof rapport van UNHCR wordt samengevat:

"The UNHCR Handbook states: "The applicant's statements cannot be considered in the abstract, and must be viewed in the context of the relevant background situation. Knowledge of conditions in the applicant's country of origin - while not a primary objective - is an important element in assessing the applicant's credibility."

"The determining authority, therefore, has a duty to obtain by its own means relevant general and specific COI. The scope of this duty is set out in a number of provisions in the APD and QD.²⁷⁴ It is also duty highlighted in the EAC: "In general, as a decision-maker, you are expected to [...] be informed about the situation in the country of origin,"²⁷⁵ As such, the decision-maker should obtain relevant, accurate, independent, impartial, reliable, and time-appropriate COI as a means to assess the credibility of the applicant's statements.

In this regard, relevant COI should neither be ignored nor misapplied. Thus, adhering to the principle of objectivity and impartiality, available COI that confirms or supports and not just refute asserted facts should be obtained.²⁷⁶ In a recent seminar, participants commented on the apparent selective use of COI by determining authorities. Several examples were given of occasions when COI appeared to have been edited following its use in an application granting international protection, "which appears to undermine any claim that its function is purely investigative". United Nations High Commissioner for Refugees, "Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems", Brussels, May 2013 (stuk 8)

Verwerende partij heeft op o.a. grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) stelt:

"(...)"

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door de artikels 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Artikel 48/6 stelt:

"(...)"

Artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt:

"(...)"

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn als volgt verduidelijkt:

"⁶⁵ Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.

67 Voor het overige vindt de in vorig punt gegeven uitlegging steun in artikel 8, lid 2, sub b, van richtlijn 2005/85, volgens hetwelk de lidstaten ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis."

Verwerende partij heeft op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn stellen:
"(...)"

Ten derde stelt verwerende partij dat verzoeker vaag en tegenstrijdig zou zijn geweest wanneer hem werd gevraagd wie er allemaal van het beroep van zijn vader afwist. De tegenstrijdigheden die verwerende partij meent te moeten opmerken zijn echter geen tegenstrijdigheden maar wel nuanceverschillen die verzoeker terecht aanbracht, met name dat de meeste burens en familieleden wel op de hoogte waren van het feit dat zijn vader een overheidsfunctie had omdat hij af en toe zijn uniform nog droeg als hij terug kwam van een missie zonder verder te weten over welke dienst het precies ging, dat verzoekers broers er van op de hoogte waren dat hij voor de NDS werkte zonder verder meer details te kennen, en dat verzoeker zelfs eveneens bepaalde details over de werkzaamheden van zijn vader kende omdat deze hierover wel af en toe met hem sprak.

Ten vierde verwijst verwerende partij naar een verzoekschrift dat door verzoekers voormalige raadsman bij uw Raad werd ingediend tegen een beslissing tot weigering van verblijf waarin zou worden vermeld dat verzoekers vader een kolonel was en geen majoor. Het spreekt voor zich dat dit argument niet kan worden weerhouden nu dit verzoekschrift geen verband houdt met de inhoud van verzoekers asielrelaas doch enkel met de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat verwerende partij onterecht geen geloof hecht aan het professionele profiel van verzoekers vader, en bijgevolg onterecht nalaat verzoekers risico op vervolging als zoon van een agent van de NDS te beoordelen.

Nochtans schrijft het UNHCR voor dat met betrekking tot bepaalde risicoprofielen een extra rigoreus onderzoek vereist is (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, p. 32) :
"UNHCR considers that in relation to individuals with the profiles outlined in this Section a particularly careful examination of possible risks is required."

Ambtenaren en overheidsmedewerkers, zoals dus ook de medewerkers van de NDS, worden expliciet vermeldt als dergelijke risicoprofielen (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, p. 35 e.v.)."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen.

Zij baseert zich voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Kabul, op het rapport EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017.

Verwerende partij baseert zich echter niet op de meest recente informatie nu EASO in mei van dit jaar een nieuwe update uitgebracht m.b.t. de veiligheidssituatie die een duidelijke achteruitgang van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul beschrijft (European Union: European Asylum Support Office (EASO), Afghanistan: Security Situation - Update, May 2018, p. 26- 27):

"In 2017, UNAMA documented the highest amount of civilian casualties in the country in Kabul province (including Kabul city), with 1 831 civilian victims (479 deaths and 1 352 injured). This represents an increase of 4 % compared to 2016. Most of the victims were casualties from suicide or complex attacks in Kabul city, non-suicide IEDs, and deliberate and targeted killings (79). UNHCR stated that an 'increasing use of magnetic IEDs has led to serious concern among the population in Kabul, particularly of high profile figures [who] feared being targeted. It has also contributed to the number of civilian casualties in Kabul' (80).

In a map depicting 'conflict severity' in 2017 - a combination of three indicators: security incidents, civilian casualties, and conflict-induced displacement - UNOCHA places most of the districts of Kabul province in the lowest two categories. Only Paghman in the west and Surobi in the east of the province are in the middle category (81). UNOCHA considered Kabul as a province where persons exhibiting high protection concerns are located, defined as new IDPs, natural disaster affected people, returnees, refugees and vulnerable members of the host community', as well as 'non-displaced conflict affected people'. These are people living in close proximity (1 km) to explosive hazards resulting from conflict (82).

In the period from 1 January 2017 to 31 March 2018, 388 incidents related to insurgents in Kabul province were found in open media sources by the Global Incidents Map website (83).

Surobi district is depicted by the BBC as a district with 'medium' open Taliban presence, defined as being attacked at least three times a month (84). For example, in December 2017, an IED loaded on a motorcycle targeted the ALP commander and wounded ten individuals, the commander, three bodyguards and six civilians (85). In January 2018 the Afghan Ministry of Defense reported holding ground operations against the insurgents in Surobi district, killing six insurgents and wounding four (86). According to the United Nations Department of Safety and Security (UNDSS), quoted by UNHCR, Khake Jabbar has the same security level as Surobi and Paghman (87).

The following incidents were reported in traditional and social media: In Chahr Asyab, the Ministry of Interior claimed having arrested a suicide bomber in October 2017 (88). In September 2017, in Qarabagh district, two civilians were killed and two or three others wounded in a US drone strike on a wedding party, after some men fired some celebratory rounds into the air (89). In November 2017, one person was killed and 14 wounded, among whom three NATO soldiers (90)."

Op basis van deze meer recente informatie moet worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een getuigenverklaring van R. E.;
- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van juli 2009, p. 29;
- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016, p. 32-42;
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 26-27.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 7 augustus 2018 worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- de beslissingen van de commissaris-generaal die werden genomen inzake de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers broers, zijnde I. M. S., I. M. Se. en I. T.;
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-34;
- de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 14 september 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken neer:

- een kopie van zijn paspoort, met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stukken 1 en 2);
- een kopie van een attest van het UNHCR Sub Office te Peshawar met betrekking tot de asielaanvraag van zijn vader (stuk 3);
- een kopie van een aanvraagblad van zijn vader voor een wapen, met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stukken 4 en 5);
- een kopie van een certificaat van een opleiding van zijn vader, met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stukken 6 en 7);
- kopieën van de gezondheidskaarten van zijn moeder en zijn broers T. en Se., alle met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stukken 8 tot en met 13);
- een kopie van een brief van de adjunct-directeur van de krant *"De Waarheid van de April-Revolutie"* over verzoekers vader (stukken 14 en 15);
- het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met de originele exemplaren van de bij aanvullende nota van 14 september 2018 neergelegde stukken, met uitzondering van zijn paspoort en de brief van de adjunct-directeur van de krant *"De Waarheid van de April-Revolutie"*, waarvan een – duidelijkere – kopie wordt neergelegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 18 van de richtlijn 2013/32/EU, van de artikelen 4 en 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het eerste middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagde op geloofwaardige wijze het beroepsprofiel van zijn vader aannemelijk te maken en hij er zelfs los daarvan evenmin in slaagde zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor de taliban aannemelijk te maken en omdat (B) er actueel voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Wat het beroepsprofiel van verzoekers vader en verzoekers vrees voor de taliban betreft, wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht dat (i) verzoeker heel wat onduidelijkheid creëerde over het precieze tijdstip waarop zijn vader voor het NDS werkte, dat (ii) verzoeker niet goed kon vertellen over het beroep van zijn vader en wat zijn precieze functies en taken waren bij het NDS, dat (iii) verzoeker vaag en tegenstrijdig was toen hem gevraagd werd naar wie allemaal van het beroep van zijn vader afwist, dat (iv) verzoeker al van bij het begin dat hij over zijn problemen met de taliban begon te vertellen verwarring creëerde door zichzelf tegen te spreken over het tijdstip waarop zijn problemen begonnen, dat (v) de verwarring versterkt werd toen verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het incident tijdens de maand dat hij in Logar verbleef, dat (vi) verzoeker verschillende verklaringen aflegde over hoe hij nadien zijn vader op de hoogte bracht van wat de qari had gezegd, dat (vii) verzoeker er niet in slaagde duidelijkheid te verschaffen over een grote operatie op de taliban ten gevolge van het onderzoek van zijn vader, waarbij een aantal strijders omkwamen en een groot deel ervan opgepakt werden en waaraan hij de problemen van zijn familie verbond, dat (viii) verzoeker tegenstrijdig was over de eerste dreigbrief die zijn vader van de taliban ontving, dat (ix) verzoekers verklaringen over de vier dreigbrieven die zijn vader, en bij uitbreiding zijn familieleden, van de taliban ontvingen op geen enkele wijze doorleefd overkwamen, dat (x) er heel wat vragen zijn met betrekking tot de plausibiliteit van de door verzoeker geschetste gebeurtenissen, dat (xi) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ook in de dossiers van de drie broers van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en de verklaringen van zijn broers, hoewel zij dezelfde asielmotieven inriepen, op meerdere vlakken fundamenteel tegenstrijdig waren aan die van verzoeker, en dat (xii) verzoekers algemene geloofwaardigheid nog wordt aangetast door zijn verklaringen over zijn familie en zijn paspoort. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart in Afghanistan vervolging te vrezen door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader voor het National Directorate of Security (NDS).

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij er niet in slaagde op geloofwaardige wijze het beroepsprofiel van zijn vader aannemelijk te maken en er – zelfs los daarvan – evenmin in slaagde zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat verzoeker er niet in slaagde zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor de taliban aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Het CGVS stelt zich ook heel wat vragen over de door u verklaarde problemen met de taliban. Ook uw asielaanvraag was doorspekt van tegenstrijdigheden. Ten eerste sprak u zichzelf tegen over het tijdstip waarop uw problemen begonnen. Toen u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd naar de redenen waarom u Afghanistan diende te verlaten zei u letterlijk dat de problemen van uw familie startten op het ogenblik dat de door uw vader opgepakte talibanstrijders terug vrijgelaten werden, met name in 2015 (CGVS 1, p. 9). Later, toen u sprak over uw documenten, vermeldde u dat uw vader reeds een brief kreeg van de taliban op het moment dat hij van Logar terugkeerde naar Kabul (CGVS 1, p. 14), i.e. in 2010. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen u hiernaar gevraagd werd, verwees u naar de situatie waarbij u te weten kwam dat uw huis in Logar aangevallen zou worden waarop u terug naar Kabul diende te verhuizen (CGVS 2, p. 7). Daarnaast stelde u nogmaals dat uw vader toen al een eerste brief had gekregen (CGVS 2, p. 7). U creëerde dus al verwarring van bij het begin dat u over uw problemen begon te vertellen.

De verwarring werd versterkt toen u het incident tijdens uw maand in Logar toelichtte, gezien u ook daarover tegenstrijdige verklaringen aflegde. U haalde aan in 2010 samen met uw vader en moeder naar Logar vertrokken te zijn en daar in de moskee aangesproken te zijn geweest door de qari. Hij vertelde u dat die avond nog een aanslag gepleegd zou worden door de taliban op het huis van een zekere Qabir uit Kabul, waarvan u wist dat het uw vader betrof (CGVS 1, p. 9). Toen u gevraagd werd hoe de qari daarvan op de hoogte was gekomen zei u dat hij banden had met de taliban en zo aan die informatie kwam (CGVS 1, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom de qari die informatie dan met u deelde – en hij dus de taliban verklikte – antwoordde u eerst naast de kwestie en stelde u dat de qari afkomstig was van Chark en hij het misschien gehoord had in zijn dorp of moskee (CGVS 1, p. 13). Toen de vraag herhaald werd zei u dat hij een goede jongen was en géén banden had met de taliban (CGVS 1, p. 13). Wat er ook van zij, het is bijzonder opmerkelijk dat de qari dit aan u verteld zou hebben. Indien hij wel banden met de taliban gehad zou hebben houdt het geen steek dat hij de plannen van de taliban zomaar aan u bekend zou maken, zeker gezien uw vader toch een belangrijk doelwit was als leidinggevende bij het NDS. U zou er zo immers voor gezorgd kunnen hebben dat uw vader op tijd de regio ontvluchtte, hetgeen u zelf dan ook deed. Indien hij dan weer, zoals u daarna stelde, een goede jongen was mag ervan uitgegaan worden dat hij geprobeerd zou hebben de aanslag te verhinderen door contact op te nemen met de autoriteiten. U stelde echter botweg dat mensen zich daar niet mee bemoeien (CGVS 1, p. 13), hetgeen nog meer vragen oproept over waarom hij dit dan net wel aan u verteld zou hebben.

Ook over hoe u nadien uw vader op de hoogte bracht van wat de qari had gezegd legde u verschillende verklaringen af. Eerst zei u dat u na dat nieuws vernomen te hebben met uw moeder direct terug naar Kabul vertrok, om dan naar uw vader zijn kantoor gebeld te hebben teneinde hem hiervan op de hoogte te brengen (CGVS 1, p. 9). Later, tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, stelde u dat u naar zijn basis bent moeten gaan om hem in te lichten en dat uw vader u dan opdroeg al met uw moeder te vertrekken (CGVS 2, p. 7).

Zoals vermeld verbond u de problemen van uw familie aan een grote operatie op de taliban, ten gevolge van het onderzoek van uw vader, waarbij een aantal strijders omkwamen en een groot deel ervan opgepakt werden (CGVS 1, p. 9). Ook hier slaagde u er niet in duidelijkheid te verschaffen. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) situeerde u deze operatie in hetzelfde jaar dat u in Logar verbleef, met name in 2010 (DVZ, Vragenlijst CGVS, 3.5, p. 3). Bij het CGVS stelde u letterlijk en meermaals dat deze operatie plaatsvond op 1/9/2013 (CGVS 1, p. 9, 12, 13; CGVS 2, p. 5), drie jaar later. Later tijdens het gesprek, bij het overlopen van uw documenten raakte u in de war over deze datum en meldde u dat u soms moeite heeft met het omwisselen van data van de Afghaanse naar de westerse kalender. Aldus veranderde u de datum en stelde u dat het 1/9/1393 (22 november 2014) was (CGVS 1, p. 14). Maar zelfs na deze correctie was het nog steeds fundamenteel anders dan wat u bij DVZ vertelde.

Verder zei u dat uw vader, en bij uitbreiding uw familieleden, in totaal vier brieven ontvingen van de taliban. Eén ervan, de eerste, was een uitnodiging voor uw vader om zich aan te melden bij de rechtbank van de taliban. De drie daaropvolgende waren dreigbrieven. (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 7) Wat de eerste brief betreft was u opnieuw tegenstrijdig. Bij de DVZ stelde u duidelijk dat de taliban, een week nadat u van Logar terug naar Kabul verhuisde, uw adres ontdekten en dat ze uw familie zo een convocatie stuurden om zich bij hen aan te bieden (DVZ, Vragenlijst CGVS, 3.5, p. 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS was u bijzonder vaag over deze eerste brief, doch niettemin tegenstrijdig aan wat u bij DVZ vertelde. Eerst gaf u aan dat ze deze brief 'legden' nadat u allen terug naar Kabul verhuisd was, om daarna te stellen – toen u om een precies tijdstip gevraagd werd – dat uw vader al uitgenodigd werd "die laatste tijd dat hij in Logar was, dat hij dan is vertrokken" (CGVS 2, p. 7). Toen u daarna nogmaals om verduidelijking gevraagd werd zei u dat hij de uitnodiging reeds kreeg op het moment dat hij nog in Logar was (CGVS 2, p. 7) en dat uw vader de brief dus al bij zich had op het moment dat hij terug in Kabul aankwam (CGVS 2, p. 8). Even later verklaarde u dan weer dat de taliban

enige tijd ná die convocaties uw adres ontdekten en dat ze uw familie zo een eerste echte dreigbrief bezorgden (CGVS 2, p. 8), hetgeen opnieuw niet strookt met wat u bij DVZ zei.

Hiernaast dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen over de dreigbrieven op geen enkele wijze doorleefd overkwamen. Toen u naar de precieze tijdstippen gevraagd werd waarop uw familie de dreigbrieven ontving kon u betreffende de twee laatste telkens zeer gedetailleerd aangeven wanneer dat was (CGVS 2, p. 7, 8, 9). Over de eerste dreigbrief zei u daarentegen dat die geen datum had (CGVS 2, p. 7). Toen u expliciet gevraagd werd naar het tijdstip van die brief antwoordde u eerst naast de kwestie en had u het over waar u hem ontving en wat uw vader erover zei (CGVS 2, p. 8). U leek wat tijd te willen kopen om vervolgens, toen de vraag nogmaals gesteld werd, opnieuw te herhalen dat die brief geen datum had (CGVS 2, p. 8). Het hoeft niet veel betoog om duidelijk te maken dat het niet is omdat er op een brief geen datum staat, u niet in staat kan zijn te weten wanneer die precies, dan op wel zijn minst ongeveer ontvangen werd. Door telkens te verwijzen naar het feit dat de brief niet gedateerd was én tegelijk wel gedetailleerd te weten wanneer de andere brieven ontvangen werden gezien daar wel een datum op stond, kwam u allesbehalve oprecht over. U gaf integendeel opnieuw een erg ingestudeerde indruk. Verder komt de door u beschreven inhoud van de vier brieven van de taliban niet helemaal overeen met hetgeen te lezen valt in uw documenten. Betreffende de convocatiebrieven van de taliban meldde u bijvoorbeeld dat er gezegd werd dat uw vader zich moest aanmelden om vergiffenis te vragen (CGVS 2, p. 8), terwijl in de brief zelf slechts melding gemaakt wordt van een beschouwing van de zaak. In de eerste dreigbrief staat dan weer opnieuw dat uw vader zich bij de rechtbank van de taliban diende aan te melden, zo niet zouden hij en zijn zoons vermoord worden. U daarentegen gaf aan dat erin stond dat u onder hun toezicht stond en dat er ontslag van de overheid genomen diende te worden (CGVS 2, p. 9), een toch wel andere nuance. Daarenboven maakte u geen melding van enige doodsb bedreiging, ook niet nadat u tot tweemaal toe expliciet gevraagd werd wat er zou gebeuren als uw vader niet op hun eisen inging en of daar iets van in de brief geschreven stond (CGVS 2, p. 9). In de tweede dreigbrief staat tevens geschreven dat het een vierde waarschuwing betreft, terwijl dit nog 'maar' de derde ontvangen brief was. In de derde dreigbrief valt dan weer te lezen dat de taliban besliste u alle drie te vermoorden, verwijzend naar uw vader en zijn zoons, terwijl dit aantal niet overeenkomt met uw gezinssituatie. Dergelijke vaststellingen doen sterk twifelen aan de authenticiteit van de door u voorgelegde brieven. Het feit dat het slechts kopieën betroffen en u geen duidelijke uitleg kon geven over de locatie van de originelen ervan versterkte deze indruk. Eerst gaf u aan niet te weten waar de originelen zijn (CGVS 1, p. 14). Direct daarna zei u dat uw vader ze op zijn werk of in het districtshuis had afgegeven (CGVS 1, p. 14) om er vervolgens op te wijzen dat u een aantal originele documenten was kwijtgespeeld in de bossen van Bulgarije en dat dat misschien de originelen betroffen van de kopieën die u voorlegde (CGVS 1, p. 15). Ook zei u plots te denken de originelen afgegeven te hebben in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 1, p. 15). Het mag duidelijk zijn dat u hier bijzonder veel mist over spuide, hetgeen uw geloofwaardigheid verder in het gedrang bracht.

Bovendien stelt het CGVS zich heel wat vragen met betrekking tot de plausibiliteit van de door u geschetste gebeurtenissen. Vooreerst haalde u aan dat uw vader door de taliban bedreigd werd tijdens uw maand in Logar, met name in 2010 en dat hij daarna, afgezien van de brieven die uw familie ontving, op geen enkele wijze nog problemen kende en dat tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2015 (CGVS 2, p. 10). Dit is bijzonder opmerkelijk gezien uw vader nog jarenlang na de eerste dreigementen in Logar en de eerste dreigbrief is blijven verder werken, al was u ook tegenstrijdig over het precieze tijdstip waarop uw vader stopte met werken zoals hiervoor vermeld. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat uw vader nog ettelijke tijd nadat hij en zijn familieleden door de taliban voor het eerst in het vizier genomen werden verder ging met net datgene dat ze niet wilden: werken voor het NDS. Pas elf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p. 5) en vier maanden na de tweede dreigbrief (CGVS 2, p. 7) stopte hij er officieel mee. Officieus bleef hij in het laatste jaar voor uw vertrek zelfs nog verder werken (CGVS 2, p. 5). Daarenboven was er in 2013 die grootschalige operatie op de taliban waarbij uw vader ertoe bijdroeg dat tal van hun kopstukken opgepakt, dan wel gedood werden. Vanuit deze context houdt het geen steek dat de taliban zo lang gewacht zouden hebben om tot enige actie overgegaan te zijn. Het duurde bijna vier jaar in totaal vanaf de eerste convocatiebrieven tot ze iets deden (CGVS 2, p. 10) terwijl volgens uw documenten reeds in het prille begin sprake was van doodsb bedreigingen aan het adres van uw familie. Uw vader was een majoor bij het NDS, een doelwit met wiens dood of ontvoering de taliban – gegeven hun reputatie – maar al te graag zouden uitpakken bij hun aanhangers. Bovendien kenden de taliban uw vaders adres gezien alle dreigbrieven bij één van uw families winkels naast uw huis werden afgeleverd (CGVS 2, p. 9-10). Het kan voor de taliban aldus niet moeilijk geweest zijn uw vader te komen ontvoeren, aanvallen,... in uw huis. In een van de door u neergelegde dreigbrieven staat zelfs letterlijk geschreven 'we follow you every day and every hour'. De door u geschetste handelswijze van de taliban, met name vier jaar lang dreigbrieven versturen zonder verdere actie te ondernemen en dus zonder op enige wijze hun doel te bereiken, klinkt bijzonder onaannemelijk. Indien

de taliban uw vader werkelijk naar het leven stonden zoals u aangaf mag van hen verwacht worden dat ze minstens op een gegeven moment actie ondernomen zouden hebben.

Daarbovenop komt de vraag waarom de taliban zich dan, na al die tijd, tot u en later uw andere broers zouden richten en dus wederom niet tot uw vader zelf. U had immers allen niks te maken met zijn werk en werkte niet voor de overheid. Toch stelde u door de taliban op weg van de bazaar naar huis tegengehouden te zijn geweest en was u er rotsvast van overtuigd dat ze u wilden ontvoeren omwille van uw vader (CGVS 2, p. 4, 10, 11). U slaagde er niet in dit aannemelijk te maken. Het is bekend dat de taliban op regelmatige basis mensen tegenhouden langs de wegen teneinde ze te controleren, intimideren, losgeld te verkrijgen,... Toen u hiermee geconfronteerd werd kwam u niet verder dan te stellen dat de locatie waar het gebeurde ver van Logar was en dat daar nooit gecontroleerd werd. U wist zeker dat ze u zouden ontvoeren, gezien "het de laatste dreigbrief was" en een aantal van de mensen opgepakt tijdens de operatie in 2013 toen terug vrijgelaten waren (CGVS 2, p. 11). Ten eerste houdt het geen steek dat de taliban vergelding zouden zoeken op het moment dat hun leden terug vrijgelaten worden in 2015. Men kan eerder verwachten dat ze actie ondernemen en zo wraak nemen op het moment dat ze opgepakt en/of gedood worden, i.e. reeds in 2013. Daarnaast kon u niet verklaren hoe de taliban wisten dat u daar op dat moment precies zou passeren, gezien dit slechts een toevalligheid was. U antwoordde naast de kwestie en stelde dat de taliban u geïdentificeerd hadden als de zoon van uw vader toen u nog in Logar was (CGVS 2, p. 11).

Tegelijk is het in het algemeen zeer bevreemdend dat uw vader nog zo lang zou blijven doorwerken hebben. Van hem als geen ander – als werknemer van het NDS – kan verwacht worden goed op de hoogte te zijn van de wensen en de handelwijzen van de taliban en zo te weten dat ze zonder scrupules tewerk gaan, in het bijzonder ten aanzien van mensen die hoge functies bij de overheid uitoefenen. U haalde aan dat hij niet wilde dat zijn familie problemen zou krijgen omwille van zijn werk (CGVS 2, p. 9), hetgeen sterk de wenkbrauwen doet fronsen bij zijn handelwijze in dit hele gebeuren.

Hierbovenop dient er nog op gewezen te worden dat het CGVS ook in de dossiers van uw drie broers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Hoewel zij dezelfde asielmotieven als uzelf inriepen waren hun verklaringen op meerdere vlakken fundamenteel tegenstrijdig aan die van uzelf. Dit was onder meer het geval betreffende het tijdstip van de operatie tegen de taliban, het moment waarop uw problemen begonnen, wanneer de dreigbrieven ontvangen werden, wanneer de taliban uw adres ontdekten,... Het CGVS verwijst in dit verband naar de notities van het persoonlijk onderhoud van M. S. (...), T. (...) en M. Se. (...) zoals toegevoegd aan het administratief dossier en de beslissingen die genomen werden in hun dossiers, waarin deze elementen uitgebreid en gedetailleerd omschreven worden.

Tot slot werd uw algemene geloofwaardigheid nog aangetast door uw verklaringen over uw familie en uw paspoort. U haalde aan dat uw ouders vier maanden voor uw eerste interview op het CGVS Afghanistan verlieten en naar Iran trokken omwille van de problemen met de taliban (CGVS 1, p. 6). Op de dag van hun vertrek belden uw ouders u op om dat te zeggen, daarna heeft u geen contact meer gehad (CGVS 1, p. 6, 8). U weet aldus niet waar ze wonen, hoe ze het stellen,... Ook betreffende uw oudere broer N. (...) was u bijzonder vaag. Ook hij zou momenteel in Iran zijn, maar u legde hier zeer vreemde en verwarrende verklaringen over af. U stelde niet zoveel te weten, maar dat iemand eens belde met zijn schoonvader en dat het nummer uit Iran afkomstig was. De beller zou dan tegen de schoonvader gezegd hebben dat N. (...) daar "bij die mensen" was, ervoor moest werken en dus misschien gegijzeld was (CGVS 1, p. 7, 8). Verder kon u daar geen informatie over geven. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigde u dit alles nogmaals en stelde u dat uw broer N. (...) een tijdje in de gevangenis zat in Iran (CGVS 2, p. 11, 12). Plots voegde u daaraan toe dat ook u eens door de schoonouders opgebeld werd en dat gezegd werd dat uw broer in Iran geen simkaart kon verkrijgen, maar dat hij zelf eens wilde bellen naar u. Uw nummer was echter niet geregistreerd, waardoor hij geblokkeerd werd en u tot op vandaag geen contact meer heeft (CGVS 2, p. 12). Toen u tijdens uw tweede interview nog eens gevraagd werd of u ondertussen terug contact had met uw ouders ontkende u en bleef u erbij slechts die ene keer dat ze u belden contact te hebben gehad (CGVS 2, p. 13). Gevraagd naar de redenen hiervoor herhaalde u de uitleg over het nummer, de simkaart, e.d. en stelde u dat ze u niet kunnen bereiken gezien uw nummer niet meer bestaat. Tevens zei u dat als u hen probeert te bereiken, "er een kindje opneemt dat niet praat" (CGVS 2, p. 13). Het mag duidelijk zijn dat in uw verklaringen geen enkele logica terug te vinden is en dat u er niet in slaagde helder uit te leggen hoe het komt dat u geen contact meer heeft met uw familieleden. Het mag bovendien verbazing wekken dat zich in uw administratieve dossier een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de RvV bevindt, opgesteld op 14 april 2016 door uw advocaat, en dit naar aanleiding van de toepassing van de Dublin-regels waarbij DVZ u initieel een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten toekende én waarin vermeld staat dat àl uw broers (4 dus - ook de broer met de twee dochters) en àl uw zussen (3) zich in België bevinden. Gezien u later tijdens het persoonlijk onderhoud op 10/3/2017 (CGVS I, p. 7-8) verklaarde dat uw enige familieleden in België de 3

broers zijn die eveneens in de asielpcedure zitten, en dat uw zussen, ouders en oudste broer zich in Iran bevinden, is het duidelijk dat u geen klare wijn wenst te schenken over waar uw familieleden zich nu juist bevinden.

Volledigheidshalve kan tevens nog vermeld worden dat uit uw verklaringen bij DVZ naar voren kwam dat u in totaal 5 jaar verbleven heeft in Logar terwijl u het tijdens het onderhoud op het CGVS telkens heeft over één maand verblijf in Logar hetgeen uiteraard evenmin bevorderlijk is voor uw algehele geloofwaardigheid (Verklaring DVZ, vraag 10, Vragenlijst CGVS, DVZ, vraag 3.5, CGVS I o.a. p.3 en II). Bij DVZ verklaarde u nog ooit een Afgaans paspoort te hebben gehad en dat u er ooit, via een visum, mee naar India reisde (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 28 en 30). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dit en zei u vier à vijf jaar ervoor voor 15 dagen naar India te zijn geweest omwille van toeristische redenen (CGVS 1, p. 5). Hierbij dient vermeld te worden dat u bij DVZ oorspronkelijk aangaf dat dit tien jaar voor uw gesprek daar was, doch dat u zichzelf corrigeerde toen u ermee geconfronteerd werd dat dit betekende dat u op 12-jarige leeftijd alleen naar India gereisd zou zijn (DVZ, Verklaring DVZ, vraag 35). Hiermee geconfronteerd bij het CGVS ontkende u en zei u dat dit een misverstand was (CGVS 1, p. 5). Het spreekt voor zich dat het louter ontkennen dat u dat gezegd zou hebben geen afdoende verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien mag van u verwacht worden, indien u over een Afgaans paspoort beschikt(e), dat u dit voorgelegd zou hebben op het CGVS. Verzoekers om internationale bescherming hebben immers de plicht van bij aanvang van de procedure hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek. Het is aan hen op een eerlijke wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen opdat het CGVS kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus niet alleen dat u correcte verklaringen aflegt, maar ook waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, de verblijfplaatsen van uw familieleden, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en –documenten. Niettegenstaande u in het begin van uw interviews op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op deze medewerkingsplicht blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u er niet aan heeft voldaan. U stelde louter dat het paspoort niet meer geldig was (CGVS 1, p. 5), doch dit kon alsnog een belangrijk element zijn ter bewijs van uw nationaliteit, eerdere verblijfplaatsen,... Het feit dat u dit niet voorlegt, gecombineerd met uw verklaringen over uw familie, geeft op z'n minst de indruk dat u het CGVS om de tuin probeert te leiden en mogelijks essentiële informatie voor uw verzoek om internationale bescherming tracht achter te houden."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Deze vaststellingen volstaan op zich reeds om verzoeker de vluchtelingenstatus niet toe te kennen. Hiervoor dient immers *in concreto* het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging te worden aangetoond. De loutere omstandigheid dat verzoeker de zoon zou zijn van iemand die werkt voor het NDS volstaat hiertoe niet.

Ten overvloede kan hieraan worden toegevoegd dat ook de Raad van oordeel is dat verzoeker er niet in geslaagd is op geloofwaardige wijze het beroepsprofiel van zijn vader aannemelijk te maken.

Zo creëerde verzoeker vooreerst heel wat onduidelijkheid over het precieze tijdstip waarop zijn vader voor het NDS werkte. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS meldde verzoeker dat zijn vader in 1361 (1982) begonnen is met zijn werk voor de veiligheid (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 10 maart 2017, p. 9). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker tevens dat zijn vader tijdens het regime van de taliban, i.e. in 1375 (1996), zou gestopt zijn om te herbeginnen in 1380 (2001) (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk gehoor 5 april 2018, p. 4-5). Deze laatste verklaring strookt evenwel niet met het door verzoeker neergelegde document inzake de transfer van zijn vader naar Logar (adm. doss., stuk 23, map met 'documenten', document nr. 5), waarin te lezen valt dat zijn vader inderdaad stopte met werken in 1375 (1996), doch pas herbegon in 1389 (2010), op het moment dat hij naar Logar werd gestuurd. Dit betreft een toch wel fundamenteel verschil en is opvallend gezien verzoeker, toen hij daarnaar gevraagd werd, geen andere stopperiodes vermeldde dan het talibanregime (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk gehoor 5 april 2018, p. 5). Daarnaast sprak verzoeker zichzelf een aantal keer tegen over het tijdstip waarop zijn vader stopte met werken voor het NDS. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zei verzoeker dat zijn vader zijn werk daar uitoefende tot het moment dat hij Afghanistan verliet (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 10 maart 2017, p. 9), en dus nog tot ver na verzoekers vertrek. Later, tijdens datzelfde interview stelde verzoeker plots dat zijn vader stopte met werken op 20/8/1394 (11 november 2015) (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 10 maart 2017, p. 10). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf verzoeker dan weer aan dat zijn vader voor het NDS werkte tot 20/8/1393, met name

de elfde maand van 2014 (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk gehoor 5 april 2018, p. 3 en 5).

In het eerste middel van zijn verzoekschrift wijst verzoeker er op dat er veel verwarring is ontstaan over de data doordat hij moeite had met omzettingen tussen de westerse en de Afghaanse kalender. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker dit ook reeds meldde tijdens het tweede gehoor op het CGVS, doch dat hierover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zelfs indien dit in rekening wordt genomen, zijn verklaring nog steeds tegenstrijdig blijft aan zijn eerdere verklaring dat zijn vader voor het NDS werkte tot na verzoekers vertrek uit Afghanistan. Verzoeker gaat niet in op dit motief van de bestreden beslissing. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Ook door er in het eerste middel op te wijzen dat in de beslissingen die ten aanzien van zijn drie broers werden genomen het voordeel van de twijfel werd gegund met betrekking tot het exacte tijdstip van de aansluiting van zijn vader bij het NDS, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker gaat immers uit van een verkeerde lezing van deze beslissingen. Daarin wordt immers gesteld dat zelfs als het voordeel van de twijfel zou worden geboden met betrekking tot het exacte tijdstip van de aansluiting van hun vader bij het NDS, wat des te moeilijker lijkt nu de geloofwaardigheid van hun hele asielrelaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd, niet wordt aangetoond dat zijn broers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van de professionele activiteiten van hun vader (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 1). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt aan zijn broers dus geen voordeel van de twijfel gegund. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de houding van de commissaris-generaal in deze niet eenduidig is.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet goed kon vertellen over het beroep van zijn vader en wat diens precieze functies en taken waren bij het NDS. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Toen u voor het eerst naar zijn exacte functie gevraagd werd maakte u een opsomming van zijn directie, collega's, agenten,... (CGVS 1, p. 10). Toen u vervolgens dezelfde vraag opnieuw gesteld werd verviel u in een algemene omschrijving en stelde u dat hij tegen de gewapende groeperingen e.d. optrad (CGVS 1, p. 10). Bij een herhaling van de vraag verwees u naar uw documenten, om daarna naast de kwestie te antwoorden en te zeggen dat hij gestopt was met zijn werk (CGVS 1, p. 10). Vervolgens, toen u nog een aantal keren gevraagd werd concreter en specifiek uit te leggen wat de taken van uw vader waren bleef u verwijzen naar algemeenheden om dan uiteindelijk een opsomming te maken van een aantal gebeurde arrestaties (CGVS 1, p. 10-11). Wederom, desondanks u gevraagd werd toe te lichten wat de rol van uw vader daarin geweest was, bleef u zeer algemeen. Daarna werd u nog een laatste keer gevraagd concreet te zijn en uit te leggen hoe uw vader zijn job aanpakte, hoe hij aan z'n informatie kwam,... waarop u een voorbeeld van een arrestatie noemde (CGVS 1, p. 11). Later, tijdens de controle van uw documenten, bleek dit bijna letterlijk uit het door u voorgelegde rapport van een meeting van uw vader te komen hetgeen verklaart waarom u zo graag uw documenten wilde overlopen toen u naar meer informatie over uw vaders werk gevraagd werd (CGVS 1, p. 10). U gaf daarmee een erg ingestudeerde indruk. Zeker gezien u aangaf dat uw vader vaak sprak over zijn werk toen u met hem samen zat (CGVS 2, p. 6) mag van u verwacht worden dat u op een meer gedetailleerde, spontane en doorleefde manier over zijn job en over wat hij allemaal meemaakte zou kunnen vertellen."

Verzoeker laat in het eerste middel gelden dat hij gedetailleerd verteld heeft over zes operaties waarbij zijn vader rechtstreeks betrokken was en waarvan hij via zijn vader kennis had. Hij betwist evenwel niet dat hij hierbij niet heeft toegelicht wat precies de rol van zijn vader daarin was en hoe zijn vader dit aanpakte, hoe hij aan zijn informatie kwam. Evenmin betwist verzoeker dat de informatie die hij gaf over de job van zijn vader bijna letterlijk kwam uit het door hem voorgelegde rapport van een meeting van zijn vader (adm. doss., stuk 23, map met 'documenten', document nr. 4). Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het eerste middel dan ook niet in te weerleggen dat zijn verklaringen over het beroep van zijn vader een erg ingestudeerde indruk gaven. Waar verzoeker nog aanvoert dat bepaalde aspecten van het werk van zijn vader vanzelfsprekend geheim zijn, beperkt hij zich tot het vergoelijken van zijn onvoldoende gedetailleerde, spontane en doorleefde verklaringen over het beroep van zijn vader. Hij betwist evenwel niet dat hij zelf had aangegeven dat zijn vader vaak sprak over zijn werk toen hij met hem samen zat. Van verzoeker mocht dan ook worden verwacht dat hij op een meer gedetailleerde, spontane en doorleefde manier zou kunnen vertellen over de job van zijn vader en over wat deze allemaal meemaakte.

Alwaar verzoeker – onder verwijzing naar het rapport “*Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems*” van UNHCR van mei 2013, dat hij niet heeft bijgevoegd, de artikelen 10.3 en 10.4 van de richtlijn 2013/32/EU en artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, omgezet door de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, – nog laakt dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier over het NDS of over het niveau van kennis dat van hem mag worden verwacht en betoogt dat het de plicht is van het CGVS om ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, wordt er op gewezen dat van verzoeker geen specifieke kennis van het NDS wordt verwacht, doch wel dat hij op een spontane en doorleefde manier over de job van zijn vader bij het NDS kan vertellen en dat hij eenduidige verklaringen kan afleggen over de periode waarin zijn vader voor het NDS werkte. Dat verzoeker hier niet in slaagt, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de tewerkstelling van zijn vader voor het NDS.

Bovendien was verzoeker vaag en tegenstrijdig toen hem tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd naar wie allemaal van het beroep van zijn vader afwist. Eerst verklaarde hij dat alle familieleden en ook alle dorpelingen wisten van het werk van zijn vader om kort daarna te stellen dat zijn familie, maar ook de burens dit wisten omdat zijn vader altijd zijn uniform droeg (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk gehoor 5 april 2018, p. 6). Wanneer verzoeker daarop gevraagd werd of het niet belangrijk is dat men zijn werk bij de nationale veiligheid geheim houdt, vroeg verzoeker twee keer om verduidelijking om vervolgens te stellen dat enkel zijn familie en een paar burens wisten dat zijn vader werkte voor het NDS, maar dat zijn vader enkel zijn uniform droeg als hij naar een operatie ging (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk gehoor 5 april 2018, p. 6). Verzoeker tracht in het eerste middel deze tegenstrijdigheden te minimaliseren door voor te houden dat het om “*nuanceverschillen*” zou gaan, doch hij slaagt er niet in de Raad te overtuigen. Het verschil tussen enerzijds alle familieleden en alle dorpelingen en anderzijds de familie en een paar burens kan niet simpelweg worden afgedaan als een verschil in nuance. Dit betreft een fundamenteel verschil.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat in een verzoekschrift dat verzoeker bij de Raad indiende om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te bekomen van de ten aanzien van hem genomen beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 4 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) vermeld werd dat verzoekers vader “*kolonel*” was bij de Nationale Veiligheid (adm. doss., stuk 23, map met ‘documenten’, document nr. 7). Er wordt niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom het loutere gegeven dat dit verzoekschrift enkel verband houdt met de bepaling van de voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat met zich zou brengen dat dit element, dat deel uitmaakt van het administratief dossier, niet zou mogen worden geplaatst naast verzoekers verklaringen dat zijn vader “*majoor*” was bij het NDS. Verzoeker betwist niet dat “*majoor*” en “*kolonel*” twee verschillende functies zijn. Dat verzoeker in een eerder verzoekschrift vermeldde dat zijn vader “*kolonel*” was bij het NDS en thans verklaart dat zijn vader “*majoor*” was bij het NDS, doet wel degelijk (bijkomend) afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van zijn vader.

Waar verzoeker stelt dat zijn vader een actief lid was van de Afghaanse Communistische Partij en verschillende functies binnen die partij bekleedde, en ter staving hiervan een getuigenverklaring bijbrengt van een zekere R. E., een erkend vluchteling in België die zelf actief was in de Afghaanse Communistische Partij en verzoekers vader persoonlijk zou hebben gekend (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze dit vermeende lidmaatschap een ander licht zou kunnen werpen op de hierboven aangehaalde motieven. De omstandigheid dat uit objectieve informatie zou blijken dat vele voormalige werknemers en aanhangers van de Afghaanse Communistische Partij nadien terug in dienst werden genomen, doet de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de tewerkstelling van zijn vader bij het NDS niet teniet. Bovendien volstaat een loutere privé-getuigenis van een in België erkend vluchteling niet om het lidmaatschap van verzoekers vader bij de Communistische Partij te staven, laat staan dat eruit kan worden afgeleid dat verzoekers vader nadien zou zijn tewerkgesteld bij het NDS. Er wordt dan ook niet ingezien waarom verzoekers verklaringen over deze vermeende tewerkstelling van zijn vader verder dienden te worden onderzocht. Verzoeker toont overigens niet aan dat hij dit element niet voldoende heeft kunnen invoeren tijdens de interviews op het CGVS. Noch op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch bij de aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud maakte verzoeker of zijn raadsman enige opmerking over het feit dat verzoeker er tijdens het eerste onderhoud op gewezen werd dat hij wel over het werk van zijn vader mag vertellen als dat verband houdt met zijn problemen (beknopt samenvatten) maar dat

hij zich vooral dient te focussen op de concrete aanleiding waarom hij het land diende te verlaten (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 10 maart 2017, p. 9). Bovendien werd verzoeker ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans werd geboden om te vertellen over het werk van zijn vader (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk gehoor 5 april 2018, p. 4-6). Dat verzoeker niet verder is ingegaan op het lidmaatschap van zijn vader bij de Afghaanse Communistische Partij, lijkt er dan ook eerder op te wijzen dat hij zelf van oordeel was dat dit geen verband hield met zijn – hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden – problemen. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift nalaat de volledige professionele achtergrond van zijn vader nader uit te werken.

Gelet op het voorgaande besluit ook de Raad dat verzoeker er niet in slaagde op geloofwaardige wijze het beroepsprofiel van zijn vader aannemelijk te maken en er – zelfs los daarvan – evenmin in slaagde zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor de taliban aannemelijk te maken.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 23, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

"Vooreerst legde u niet uw originele taskara, doch slechts een kopie van een vertaling ervan voor. Hoewel uw identiteit en nationaliteit op zich niet betwist worden stelt u het CGVS zo niet in staat dit op een gedegen wijze na te gaan. Wat betreft uw documenten met betrekking tot het werk van uw vader en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, met name de convocatiebrieven, de dreigbrieven, het rapport van de meeting, de documenten rond uw vaders transfer naar Logar, respectievelijk terug naar Kabul, het embleem van het NDS, het certificaat van een opleiding van uw vader, de foto's van uw vader en van de betrokkenen in de operatie van 2013, dient vermeld te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is zoals hiervoor omschreven. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat ze - via corruptie - gemakkelijk verkregen kunnen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Daarnaast dient in het algemeen benadrukt te worden dat u geen enkel origineel document neerlegde, waardoor u het CGVS niet in staat stelt de authenticiteit van uw documenten te onderzoeken. Als laatste dient nog vermeld te worden dat de gezondheidskaarten van uw moeder, broers en zussen geen uitstaans hebben met uw nationaliteit en identiteit, noch met de door u aangehaalde vrees voor de taliban, waardoor u er ook met deze laatste niet in slaagt de hiervoor uiteengezette beoordeling om te buigen." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook de door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 14 september 2018 en ter terechtzitting overgemaakte stavingstukken vermogen het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Wat betreft het voorgelegde paspoort (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2), wordt er vooreerst op gewezen dat dit de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd, met name dat hij op de DVZ aanvankelijk verklaarde dat hij tien jaar geleden naar India gegaan is, doch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij vier à vijf jaar ervoor naar India is geweest, niet teniet doet. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts blijkt uit het voorgelegde attest van het UNHCR Sub Office te Peshawar met betrekking tot de asielaanvraag van verzoekers vader (aanvullende nota verzoeker, stuk 3) niet dat verzoekers vader tewerkgesteld was bij het NDS. Evenmin blijken hieruit de door verzoeker opgeworpen vervolgingsfeiten die volgens verzoeker aan deze tewerkstelling gelieerd zijn. Wat betreft het neergelegde aanvraagblad van verzoekers vader voor een wapen (aanvullende nota verzoeker, stukken 4 en 5), merkt de Raad op dat dit geen document is dat afkomstig is van een officiële instantie. Dit document bevat immers geen officiële stempel(s) en bevat evenmin de naam van de persoon die het heeft getekend. Een dergelijk document kan door om het even wie en om het even wanneer zijn opgesteld en heeft geen enkel officieel karakter. Ook het door verzoeker neergelegde certificaat van een opleiding die zijn vader zou hebben gevolgd (aanvullende nota verzoeker, stukken 6 en 7) bevat enkel de functies (Directeur van kader- en personeel en Algemene directeur van de nationale veiligheid) doch niet de namen van de personen die dit document hebben ondertekend, zodat ook dit document een officieel karakter ontbeert. Aan de gezondheidskaarten van verzoekers moeder en twee broers (T. en Se.) (aanvullende nota verzoeker, stukken 8 tot en met 13) kan evenmin bewijswaarde worden toegekend. De erop aangebrachte stempels zijn immers onleesbaar en ook deze kaarten bevatten enkel de functies

(Directeur van de betreffende dienst, en Directeur van het directoraat kader- en personeel en Directeur van het ziekenhuis), doch niet de namen van de personen die ze ondertekend hebben. Evenmin bevatten deze documenten de datum waarop ze zijn opgesteld. Dergelijke documenten kunnen dan ook door om het even wie en om het even wanneer zijn opgesteld en hebben geen enkel officieel karakter, zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief van de adjunct-directeur van de krant "*De Waarheid van de April-Revolutie*" over verzoekers vader (aanvullende nota verzoeker, stukken 14 en 15) betreft dan weer slechts een fotokopie en zoals hierboven reeds aangegeven kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is de naam van de auteur van deze brief onleesbaar en kan er – ten overvloede – nog worden verwezen naar wat hierboven reeds werd gesteld, met name dat een eventueel lidmaatschap van verzoekers vader bij de Afghaanse Communistische Partij de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de tewerkstelling van zijn vader bij het NDS niet teniet doet. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit onmiskenbaar blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge graad van corruptie in Afghanistan eenvoudig kunnen verkregen worden of worden nagemaakt (adm. doss., stuk 24, map met 'landeninformatie', document nr. 3, COI Focus "*Afghanistan: Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde Afghaanse documenten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aannemelijk gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is het hiermee niet eens en betoogt in het tweede middel van het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met de meest recente informatie. Hij wijst hierbij op het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 en stelt dat hij op basis van deze meer recente informatie wel degelijk een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij haar verweernota een update toevoegt van de reeds aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlagen 2 en 3).

Verzoeker voegt bij zijn op 14 september 2018 neergelegde aanvullende nota het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018. In tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden, wordt in deze UNHCR richtlijnen evenwel nergens geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de voormelde EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld, (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken, (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten, (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie, (v) het aantal burgerslachtoffers en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van “*ground engagements*”, luchtbombardementen, “*Improvised Explosive Devices*” (IED's), en dergelijke. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat er plaatsvindt.

Inzake de veiligheidssituatie stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, voorts vast dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van “*insurgents*” in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op *“high profile”*-doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met *“high profile”*-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“collateral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kabul onder de loep te worden genomen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 24, map met 'landeninformatie', document nr. 2, EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017; rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 2, EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de voormelde EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het tegendeel kan niet worden gelezen in het door verzoeker bij aanvullende nota van 14 september 2018 gevoegde rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus scoort de provincie Kabul in zijn geheel erg laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

Aldus blijkt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker betoogt in zijn op 14 september 2018 aan de Raad overgemaakte aanvullende nota weliswaar dat hij, gezien zijn eerdere tewerkstelling in de stad Kabul, bij een terugkeer regelmatig zal moeten pendelen tussen zijn woonplaats in het dorp Wolayate en de stad Kabul, doch dit betoog is louter hypothetisch. Uit niets blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst verplicht zou zijn om te gaan werken in de stad Kabul en dagelijks lange en gevaarlijke verplaatsingen te maken. Waar verzoeker in dezelfde aanvullende nota nog betoogt dat hij in Afghanistan geen familiaal netwerk meer heeft, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het duidelijk is dat hij geen klaarheid wenste te scheppen over waar zijn familieleden zich juist bevinden. Verzoeker heeft *in casu* geen enkele poging ondernomen om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien licht verzoeker op geen enkele wijze toe – en de Raad ziet niet in – hoe de

omstandigheid dat hij in Afghanistan geen familieleden zou hebben ertoe zou leiden dat hij een hoger risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De situatie in het arrest nr. 201 900 van 29 maart 2018 van de Raad betrof de specifieke situatie van een Soennitische Iraakees in Bagdad, wiens woning was geconfisqueerd en die geen familie meer had in Bagdad en kan bijgevolg niet worden vergeleken met verzoekers persoonlijke situatie.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN